

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1910.

Leto XI.

Metka šla je v Korotan . . .

Metka, sestra ljuba naša,
šla je v Korotan,
šla čez goro, ko je davi
vstal prelepi dan.

V košek skrbno je dejala
kruha koščke tri,
a petica lepa, šmarna
v žepu se blesti.

Kruha koščki bodo brašno
ji za pot težkó,
za petico ptičic zlatih
nam kupila bo.

Ptičke zlate pa zapremo
v kletko mi doma,
da nam pele bodo glasno,
pele iz srca.

O kraljični pač zakleti
bodo pele nam,
saj pomlad so vso živele
v zlatem gradu tam.

Slušali mi bomo pesmi,
slušali strmeč,
žalosti pač v srca mlada
k nam ne bo nič več.

Ko nam v pesmi zadnji zlati
ptice odpojo,
izpustimo jih iz kletke
na polje cvetno.

Mi za njimi pohitimo
čez polje takrat,
kazale lepó nam bodo
pot v zakleti grad.

Stopimo v dvorano zlato,
kjer kraljična spi;
iz zakletja jo zbudimo
v jutru zlatem mi.

Izmed nas potem bo vsakdo
velik, slaven kralj:
vsak bo krono nosil zlato,
nosil plašč svetel.

Metka več ne bo nosila
koška v Korotan,
lepa bo kraljična — lepša
kot pomladni dan.

Jos. Vandot.

